

ROBYN CARR

Uit de
SCHADUW

Vertaling Femke Pos

HarperCollins

Voor het papieren boek is papier gebruikt dat onafhankelijk is gecertificeerd door FSC® om verantwoord bosbeheer te waarborgen.
Kijk voor meer informatie op www.harpercollins.co.uk/green

HarperCollins is een imprint van Uitgeverij HarperCollins Holland, Amsterdam

Copyright © 2011 Robyn Carr
Oorspronkelijke titel: *Wild Man Creek*
Copyright Nederlandse vertaling: © 2012 HarperCollins Holland
Vertaling: Femke Pos
Omslagontwerp: HarperCollins Holland
Omslagbeeld: © Chi-liu / Unsplash; ©James Wheeler / Unsplash
Zetwerk: Mat-Zet B.V., Huizen
Druk: CPI Books GmbH, Germany

ISBN 978 94 027 0906 3
ISBN 978 94 027 6161 0 (e-book)
NUR 302
Eerste druk in deze editie november 2021

Originele uitgave verschenen bij bij MIRA® Books, Toronto, Canada.
HarperCollins Holland is een divisie van Harlequin Enterprises ULC.
® en ™ zijn handelsmerken die eigendom zijn van en gebruikt worden door de eigenaar van het handelsmerk en/of de licentienemer. Handelsmerken met ® zijn geregistreerd bij het United States Patent & Trademark Office en/of in andere landen.

www.harpercollins.nl

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze dan ook zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Het e-book is beveiligd met zichtbare en onzichtbare watermerken en mag niet worden gekopieerd en/of verspreid.

Alle in deze verhalen voorkomende personen zijn ontleend aan de fantasie van de schrijver. Elke gelijkenis met bestaande personen berust op toeval.

Proloog

Jillian Matlock voelde zich in het bedrijfsleven als een vis in het water, en ze stond erom bekend dat ze verrassingen en uitdagingen heel goed kon zien aankomen. Na een groot aantal jaren met succes in de wereld van de communicatie te hebben gewerkt, was ze er geen moment op bedacht dat iemand haar zou beduvelen. Erin zou luizen. In de val zou laten lopen.

Op een drukke maandagochtend vroeg ze zich alleen even af waarom Kurt Conroy niet op het werk was verschenen. Kurt werkte voor haar op de afdeling Bedrijfscommunicatie bij Benedict Software Systems in San José. Hij was het hoofd van de pr-afdeling. Hij was ook haar minnaar, hoewel niemand in het bedrijf dat wist. De avond ervoor had ze hem nog gesproken, maar toen was niet ter sprake gekomen dat hij zich niet lekker voelde, of dat hij wat tijd voor zichzelf wilde.

Op dit moment had ze echter iets anders aan haar hoofd, aangezien ze net bij haar baas, de algemeen directeur, Harry Benedict, was geroepen. Dat was niet ongebruikelijk. Zij was vicedirecteur, dus spraken ze elkaar regelmatig. Harry was haar baas, mentor en vriend.

Voordat ze naar binnen ging, klopte ze even beleefd op de deur. De kwestie van Kurts afwezigheid werd meteen opgelost – hij zat tegenover Harry.

‘Goedemorgen,’ zei ze tegen haar minnaar. ‘Ik vroeg me al

af waar je was. Ik kon me niet herinneren dat je een ochtend vrij zou nemen.'

Het duurde een paar tellen voordat ze zich realiseerde dat Kurt haar niet aan durfde te kijken, en dat Harry somber zijn voorhoofd fronste. Ze ging op de enig overgebleven vrije stoel zitten. Het drong nog steeds niet tot haar door dat er iets mis was. Vreselijk mis.

'We hebben een probleem,' zei Harry, eerst Kurt en daarna Jillian aankijkend. 'Mr. Conroy heeft me verteld dat hij een aanklacht vanwege seksuele intimidatie gaat indienen. Hij heeft een advocaat in de arm genomen, en hij is hier om te kijken of we een rechtszaak kunnen voorkomen.' Harry slikte, en zijn frons werd nog dieper.

Jillian kreeg het gevoel dat ze zich ineens op een andere planeet bevond. Iemand had haar minnaar seksueel lastiggevallen? 'Mijn God,' zei ze verbijsterd. 'Waarom heb je niets gezegd, Kurt? Wie is het?'

Kurt keek haar eindelijk aan, waarna hij zelfingenomen grijnsde. 'Grappig, Jillian,' zei hij. 'Heel grappig.'

Onwillekeurig trok ze haar wenkbrauwen samen. 'Wat is hier aan de hand?' Haar blik schoot van Kurt naar Harry en weer terug.

Harry schraapte zijn keel. Het was duidelijk dat hij zich niet op zijn gemak voelde. 'Mr. Conroy beweert dat jij de schuldige bent, Jillian.'

'Wát?' riep ze uit, overeind springend. 'Hoe kun je in vredesnaam...' Ze staaarde Kurt aan. 'Ben je gék geworden?'

'Ga alsjeblieft weer zitten, Jillian,' zei Harry. Toen wendde hij zich tot Kurt. 'Neem de rest van de dag vrij, Kurt. Ik neem nog contact met je op.'

Zonder iets te zeggen, en zonder achterom te kijken, stond Kurt op en verliet het kantoor, de deur zachtjes achter zich sluitend.

Jill keek Harry aan. ‘Is dit een of andere zieke grap?’

‘Was dat maar waar,’ antwoordde hij. ‘Vertel me jouw kant van het verhaal, Jill.’

Haar lachje was ongelovig. ‘Mijn kant? Ik dacht dat ik een vriendje had! Kurt en ik gaan al maanden met elkaar uit! Het kwam van beide kanten, en de relatie is pas kort geleden...’ Ze zocht naar het juiste woord. ‘...serieus geworden! Hij heeft het initiatief genomen! En geloof me, onze relatie had niets met het werk te maken! Hij had al promotie gemaakt, voordat ik iets met hem kreeg.’

‘Hield je de relatie bewust geheim?’ vroeg Harry.

‘Ik zou het liever als “discreet” omschrijven. Ik heb Personeelszaken jaren geleden geholpen het bedrijfsbeleid te bepalen. Geen probleem als mensen binnen het bedrijf met elkaar uitgaan of trouwen, als ze maar niet op dezelfde afdeling werken. Volgens dat beleid had een van ons op een andere afdeling moeten gaan werken. Dat zou natuurlijk Kurt moeten zijn geweest, aangezien hij de ondergeschikte is. Maar hij heeft alleen ervaring met public relations, dus was mijn afdeling de enige geschikte plek voor hem. En we konden goed samenwerken! Dat dacht ik in ieder geval...’

Harry schudde zijn hoofd. ‘Jij was degene die dat beleid erdoorheen hebt gedrukt, Jillian. Het was jouw voorstel, als ik het me goed herinner.’

Ze schoof naar het puntje van haar stoel. ‘Ja, maar het beleid werd niet ontwikkeld omdat we bang waren voor seksuele intimidatie! Seksuele intimidatie vindt niet plaats met toe-

stemming van beide partners, en kan nooit verward worden met een relatie hebben. Seksuele intimidatie heeft altijd te maken met een soort afpersing. Wij – en dan bedoel ik het team Personeelszaken – maakten ons zorgen over werknemers die zouden gaan beweren dat anderen promotie maakten omdat ze voorgetrokken werden. Dát is waarom we dachten dat relaties binnen een afdeling een slecht idee waren. We hebben ook beleidsplannen opgesteld waarin staat dat werknemers niet te laat mochten komen, geschikte kleding aan moesten trekken en niet op de parkeerplek van de directeur mochten gaan staan!’

Dat leverde haar een glimlach van Harry op. Een klein glimlachje.

‘Ik dacht dat Kurt, na wat tijd en training, een goede opvolger van mij zou kunnen worden. En voordat je het vraagt, niet vanwege het feit dat ik hem mocht, maar omdat er hier niemand met betere kwalificaties rondloopt. Ik weet dat je er een hekel aan hebt om buiten het bedrijf op zoek te gaan, als er mogelijkheden zijn om posities met mensen van binnen de organisatie op te vullen.’ De ernst van de situatie drong nu tot haar door, en ze wiste het zweet van haar voorhoofd.

‘Dat is toevallig,’ zei Harry, haar een map toeschuivend. ‘Kurt ziet zichzelf ook als je opvolger. Lees maar eens.’

Jills handen trilden, toen ze de map opensloeg en de verzameling memo’s, e-mails, uitdraaien van sms’jes en aantekeningen bekeek. Alle berichten waren van haar afkomstig. In de eerste e-mail die ze zag, stond:

Hoe het met me gaat? Ik kan wel een massage gebruiken.

‘Harry, dit had niets met onze relatie te maken! Na een slopende vergadering e-mailde hij me en vroeg hoe het met me ging.’ Ze keek naar de datum en schudde haar hoofd. ‘Ik had toen nog niet eens wat met hem!’ Ze zou door talloze oude e-mails moeten ploegen. Talloze gewíste e-mails. Talloze nietszeggende triviale berichten.

Op de pagina met sms’jes was met een gele merkstift een bericht van haar mobiele telefoon aangestreept:

Ik mis je!

‘Dit is totaal onschuldig,’ zei ze, terwijl ze het blad aan Harry liet zien. ‘Ik zou mijn agenda moeten checken, maar volgens mij was ik de stad uit. En het klopt. Ik miste hem!’

Op dat moment wist ze wat hij had gedaan, hij had haar in de val laten lopen.

‘Mijn God,’ mompelde ze. ‘Speelse berichtjes van twee mensen die voor hetzelfde bedrijf werken. Waarom heb ik dit niet zien aankomen? Hoe heb ik zo blind kunnen zijn?’

De andere pagina’s in het dossier bevatten gelijksoortige warme berichtjes die elke vrouw tegen de man in haar leven zou kunnen hebben gemaakt, zag ze na er een vluchtige blik op te hebben geworpen, en je kon met geen mogelijkheid bepalen of ze gedurende werktijd of op een ander moment waren verstuurd. Zij zag niets wat als seksuele intimidatie beschouwd zou kunnen worden, maar wat wel opviel, was dat er geen enkel bericht van Kurt in stond.

Hij had háár verleid; waarschijnlijk waren zijn reacties allemaal mondeling geweest en dus niet meer te achterhalen.

‘Harry, hij heeft met me geflirt en me verleid, maar het ver-

schil is dat hij geen sporen heeft achtergelaten! Ik heb er geen moment bij stilgestaan dat ik beter niet dit soort e-mails of sms'jes naar hem kon sturen. Ik vertrouwde hem.' Ze schudde haar hoofd. 'Zie je hoe dun dit dossier is? Je zou denken dat er veel meer bewijzen zouden moeten zijn van de tijd waarin we een relatie hebben gehad, toch? Maar we gedroegen ons op het werk heel professioneel. Ik zal door mijn e-mails en sms'jes moeten gaan, maar ik weet zeker dat ik daarin kan terugvinden dat hij voortdurend met me flirtte en seksuele toespelingen maakte, en ik daarop reageerde omdat ik dacht dat we een stel waren!'

'Ik neem niet aan dat je je nu meteen iets voor de geest kunt halen wat doorslaggevend zou kunnen zijn?' vroeg Harry, zijn borstelige grijze wenkbrauwen optrekkend.

'Er is een juwelier die waarschijnlijk wel zal willen getuigen dat Kurt heel attent en romantisch was, toen hij me overhaalde om na een etentje naar ringen te gaan kijken, maar dat staat niet op papier, hè?' zei ze met een zielig lachje. 'We waren overeengekomen om onze relatie privé te houden, totdat een van ons een afdeling van het bedrijf had gevonden waar we ook wel wilden werken. Waarschijnlijk zou ik dat zijn geworden, hoewel Kurt onder mij werkte. Je bent al een jaar bezig me over te halen om het vicedirecteurschap van Marketing op me te nemen. Ik heb Kurt gewaarschuwd dat hij, als dat zou gebeuren, er misschien nog niet aan toe zou zijn om de leiding van de afdeling Bedrijfscommunicatie over te nemen, of dat jij niet bereid zou zijn die aan hem te geven. Hij zei toen dat onze relatie veel meer voor hem betekende dan zijn volgende promotie.' Haar kin zakte naar haar borst, terwijl ze tegen de tranen vocht. 'Ik geloofde hem, Harry!'

‘Hij heeft getuigen die zeggen te hebben gezien dat je hem op kantoor op een ongepaste manier hebt aangeraakt, en hij heeft aantekeningen bijgehouden. Heel gedetailleerde aantekeningen.’

Toen ze zich de afgelopen maanden voor de geest haalde, realiseerde ze zich dat hij zeer charmant was geweest. Alle vrouwen waren dol op hem; hij was grappig en schattig en zó behulpzaam. Jillian had het idee dat ze zich op kantoor altijd heel netjes en professioneel had gedragen. Maar had ze zijn schouder misschien een liefdevol klopje gegeven? Had ze hem even over zijn rug gestreeld? Hem glimlachend in de ogen gekeken? Kurt was een paar jaar jonger dan zij, knap, sexy en slim. Hóé slim was haar totaal ontgaan! Het vereiste planning en intelligentie om zo’n complexe valkuil in elkaar te zetten. Had hij dat talent maar in zijn werk laten zien!

Met heel haar hart wenste ze dat ze zijn verraad kon blijven ontkennen, maar de tranen sprongen in haar ogen, en ze moest op haar lip bijten, anders zou haar kin gaan trillen. ‘Staat er ergens in zijn dossier dat hij me meer dan tien keer heeft moeten vragen, voordat ik er zelfs maar in toestemde om na het werk iets met hem te gaan drinken, wat heel normaal is voor collega’s? Of over hoe hij een paar nachten geleden een bad voor me liet vollopen en –’

Harry stak een hand op. ‘Stop. Ik ben geen stomkop en ik ben niet kwaad op je. Ik snap wat hier aan de hand is. Jij hebt samen met mij dit bedrijf helpen opbouwen, Jill. Ik weet dat je zoiets als dit nooit zou doen. Maar tenzij je overtuigend bewijs van het tegendeel hebt, zitten we met een probleem. En hou dit voor ogen: als hij er alleen maar op uit was je van seksuele intimidatie te beschuldigen, had hij niet eens een relatie met je hoeven te beginnen.’

Jill moest op haar kiezen bijten om niet in huilen uit te barsten. Ze had nog nooit in Harry's bijzijn gehuild. Ze was zijn rechterhand, zijn partner, zijn protegee. Ook al was ze heel jong geweest toen ze bij Harry en zijn fonkelnieuwe bedrijf was begonnen, ze had zich nooit laten kennen, en daar was ze heel trots op. Het bedrijf produceerde software voor financieel management, van accountingsystemen voor fabrieken tot software voor de gemiddelde huiscomputer. Sommige van de bedrijven waarvoor ze werkten, waren heel groot en konden veel geld opleveren, maar brachten ook flinke uitdagingen mee. Zij kon zich echter goed staande houden en pakte alles met lef en vindingrijkheid aan. Er konden nare dingen gebeuren, zoals software die niet goed werkte of het dreigende verlies van een grote klant aan een concurrent. Het was Jills taak om een positieve blik te houden op het product en de dienstverlening aan de klant. Ze hadden het van tijd tot tijd heel moeilijk gehad – soms had de toekomst van het bedrijf zelfs aan een zijden draadje gehangen – maar Jill had niet gehuild. Ze had gevóchten!

Doordat haar baas zei dat hij nog steeds in haar geloofde, stortte ze echter bijna in. Ze rechtte haar rug. 'Wat wil hij?' vroeg ze zwakjes.

'Een compensatie. En jouw ontslag.'

Ze pakte het dossier met het belastende bewijsmateriaal op. 'Zijn dingen als dit wel toelaatbaar?'

'In de rechtbank, waarschijnlijk wel. In de kranten, absoluut.'

'Harry, ik dacht dat hij om me gaf. Hij is begonnen met flirten, en heeft een hele tijd achter me aan gelopen! Laten we hem winnen?'

Harry vouwde zijn handen voor zich op het bureau. ‘Ik zou niets liever willen dan deze aantijging aanvechten, Jill. In de tien jaar dat je hier werkt, heb ik nooit enige aanwijzing gekregen dat je je niet professioneel gedroeg. Ik heb nog nooit een werknemer gehad die langer of harder werkte en meer van haar persoonlijke leven opofferde. Ik beschouw je bijna als mijn dochter! Als je misbruik had gemaakt van je status, dan is dat mij totaal ontgaan. Of ik ben geen mensenkenner óf die schoft heeft ons allemaal om de tuin geleid. Maar ook al zou ik geen mensenkenner zijn, ik ben er toch in geslaagd een succesvol softwareproductiebedrijf op te bouwen.

Dit is waar het op neerkomt: het lijkt erop dat hij zijn zaak goed heeft voorbereid. We zijn eerder met dit soort kwesties geconfronteerd geweest, en we hebben ze meestal binnenshuis kunnen oplossen. Personeelszaken en onze advocaten zullen de aanklacht en het bewijsmateriaal bekijken en met hem bespreken. Als ze denken dat er iets in zit, zal ik alles doen wat in mijn macht ligt om jou en het bedrijf uit de rechtbank te houden. Vergeet niet dat we vijftienghonderd werknemers hebben die het niet verdienen om dit risico te lopen. Hoe erg het me ook tegenstaat, we moeten de schade binnen de perken zien te houden.’

‘En dat betekent?’ vroeg Jill.

‘Om te beginnen wil ik dat je de rest van de week vrij neemt. Ik wil dat je naar huis gaat in de wetenschap dat ik alles zal doen om het bedrijf en jou te beschermen, als we in het nauw worden gedreven. Als ik iets moet opofferen, Jill, dan niet jij. Ik gooi je niet voor de leeuwen. Op zijn minst zal ik ervoor zorgen dat er een vertrouwelijkheidsclausule in een eventuele schikking wordt opgenomen, zodat je toekomstperspectieven

niet worden geschaad. De helft van mijn concurrenten heeft de afgelopen vijf jaar sowieso achter je aan gezeten.'

'Maar ik heb mijn keuze al lang geleden gemaakt. Ik heb voor BSS gekozen.'

'Dat weet ik. Neem een advocaat in de arm, Jill. Voor het geval je die nodig hebt. Probeer dit niet in je eentje op te lossen, en vertrouw niet op mij, aangezien ik een heel bedrijf heb dat ik moet beschermen.'

'Ga je hem een bak geld geven?'

'Liever niet.'

Ze produceerde een zwak glimlachje. 'Jij hebt me rijk gemaakt. Hij had beter met me kunnen trouwen. Zo goed is hij niet in pr. Hij werd wel langzamerhand beter, maar hij moest nog een hoop leren. Jij trekt zo aan het kortste eind.'

'Zelfs als hij wint, is er geen sprake van dat hij hier blijft,' zei Harry vol vertrouwen. 'Hij gebruikt ons om hogerop te komen. Ik durf te wedden dat hij met zijn functie te koop gaat lopen, de eer opeist voor werk dat hij niet heeft gedaan en een beter betaalde baan bij Microsoft of Intel binnenhaalt. Waar hij prompt door de mand valt.'

'Tenzij hij een vrouw vindt die hij kan verleiden,' zei ze zacht.

'Ik weet dat je het zo nu niet kunt zien, maar je overleeft dit wel. Je bent slim, je bent goed, en alles komt op zijn pootjes terecht. Probeer je geduld niet te verliezen, terwijl we hier een oplossing voor zoeken. Hou je hoofd koel.'

En zet je hart in de ijskast, dacht ze.

'Neem voorlopig een week vrij. Als er een uitweg is, dan vinden we die, geloof me. Ik wil alleen dat je op het ergste voorbereid bent. Voor de zekerheid. En je mag het er natuurlijk met niemand over hebben, vanwege de mogelijke rechts-

zaak.’ Harry stond op. Het gesprek was voorbij. Hij stak zijn hand uit. ‘Het spijt me dat dit is gebeurd. Ik wou dat je me veel eerder van de relatie op de hoogte had gesteld. Het is echt niet zo’n probleem. We zouden er niet moeilijk over hebben gedaan. Je bent niet de eerste die een kantoorliefde heeft en je zult niet de laatste zijn. Maar doordat je de relatie geheim hebt gehouden, heb je hem een kans gegeven.’

‘Ik dacht dat ik jou daardoor uit de wind kon houden. Ik wilde je niet in een moeilijke positie brengen, vanwege een keus die ik maakte.’

Toen ze de hand van haar mentor schudde, hield hij de hare vast. ‘Ik ken je zo helemaal niet. Mijn grootste zorg was dat je geen leven had, dat het werk je helemaal opslorpte! Wat maakte hem zo aantrekkelijk, Jill? Hoe heeft hij je ertoe gekregen om dit risico te nemen?’

Ze lachte vreugdeloos. Kurt had duidelijk zijn fouten, maar ze had die door de vingers gezien, omdat niemand perfect is. Hij was lief en leek attent te zijn, maar hij was niet een van de scherpsten. Als hij niet achter haar aan was gegaan, zou ze hem niet eens hebben opgemerkt! Ze schudde haar hoofd. Kwam het doordat hij de enige man was waar ze tijd voor had? Geen wonder dat er zoveel relaties op de werkvloer ontstonden. Het was zo handig! ‘Misschien geloof je dit niet, Harry, maar hij heeft heel veel tijd in mij moeten investeren, voordat ik het risico wilde nemen. En misschien komt het daar op neer: hij was vasthoudend, en ik was eenzaam. Als hij deze strijd wint, krijg je een heel slechte leidinggevende op de afdeling Bedrijfscommunicatie. Zonder iemand die hem vertelt wat hij moet doen, kan hij nauwelijks zijn schoenveters vastmaken of een telefoontje plegen. Je zult hem moeten ontslaan.’

‘Ik weet zeker dat hij daar allemaal over na heeft gedacht.’

‘Het spijt me zo. Het spijt me echt vreselijk, Harry. Ik ben zo dom geweest!’

Hoewel ze wist dat het geen goed idee was, probeerde Jill Kurt te spreken te krijgen. Hij nam zijn mobiel niet op en deed niet open, en toen ze met een stem die ze nauwelijks onder controle kon houden veertien berichten op zijn voicemail had ingesproken, besepte ze dat ze het hiermee alleen maar erger maakte. Nu moest het haar toch duidelijk zijn! Ze zou nog schuldiger overkomen! Dus dwong ze zichzelf ermee op te houden.

Jill maakte een afspraak met een advocaat, die contact opnam met Harry, met het hoofd van de afdeling Personeelszaken en de bestuursraad van BSS. Ze leverde een back-up van haar persoonlijke harddisk plus haar bedrijfscomputer in, samen met haar mobiel en alles wat zich op en in haar bureau bevond. Aangezien zij niet had geprobeerd iemand in de val te laten lopen, had ze geen enkel bewijsmateriaal dat tegen Kurt gebruikt kon worden. Maar misschien zou Jills raadsman hiermee in staat zijn het onderzoek binnen het bedrijf te houden, in plaats van dat het terecht zou komen bij de Commissie voor Gelijke Kansen of het kantongerecht.

Eén week werden er twee, en Jillian hield het niet meer. De muren van haar huis kwamen op haar af. Het enige wat ze kon doen, was surfen op haar nieuwe laptop.

Toen belde Harry.

‘Het ziet er goed uit voor ons,’ zei hij. ‘Wat je het meeste schade toe zou kunnen brengen, is de getuigenis van twee werknemers die denken gezien te hebben dat je Kurt las-

tigviel – twee werkneemsters van wie ik de naam niet zal noemen. Eerlijk gezegd, als hij het slim heeft aangepakt, kunnen ze echt hebben gedacht dat jij dat deed.’

‘Aha,’ reageerde ze op sarcastische toon. Er werkten maar vijftien mensen op de afdeling Bedrijfscommunicatie; ze wist precies wie de vrouwen waren. Ze waren beiden meer dan vijftien jaar ouder dan zichzelf en veranderden in uilskuikens wanneer Kurt in de buurt kwam.

‘Ik zou graag willen dat je het strijdperk verlaat, Jillian. In plaats van dat je je ontslag indient, wil ik dat je verlof opneemt. Op zijn minst drie maanden. Ik zet iemand anders op jouw positie, iemand van buiten. Kurt krijgt waar hij recht op heeft, en hij heeft, niet zo verwonderlijk, erin toegestemd een vertrouwelijkheidsverklaring te ondertekenen.’

‘Niet zo verwonderlijk?’

‘Hij wil net zo min als jij dat zijn aanklacht tegen zijn baas hem blijft achtervolgen. Wat ik al zei, hij wil hogerop. En ik heb zijn verleden nog niet helemaal uitplozen.’ Harry liet zijn stem dalen en vervolgde: ‘Je hebt hem niet verteld wat je waard bent, hè?’

‘Dat herinner ik me niet precies,’ bekende ze eerlijk. ‘Volgens mij niet. Normaal gesproken is dat niet iets waarover ik praat. Hoezo?’

‘Als je dat wel had gedaan, zou hij zich niet zo gemakkelijk bij een schikking hebben neergelegd. Hij krijgt een leuk optiepakket, maar dat is niets vergeleken bij wat jij in tien jaar hebt verdiend. Hij had de tijd moeten nemen om oude prospectussen door te nemen of stiekem een blik in je portfolio moeten werpen.’

Jillian had een slimme financiële adviseur; na haar eerste

bescheiden bonus had ze haar ingehuurd. Samen hadden ze besloten dat zeven dagen per week, vierentwintig uur per dag genoeg was om aan één bedrijf te geven. Het had geen zin om opties en aandelen vast te houden, dus had Jillian ze uitgeoefend of verkocht, en haar geld in andere dingen geïnvesteerd. Ze was steeds meer bij BSS gaan verdienen, terwijl haar vermogen door de andere investeringen die haar adviseur had gedaan, nog verder was aangegroeid.

Het geld was echter veel minder belangrijk voor haar geweest dan de baan zelf en Harry's vertrouwen in haar.

‘Wat moet ik in die drie maanden doen?’ riep ze uit.

‘Ik weet het niet. Rust uit. Je hebt genoeg geld. Ga op reis of doe een cursus. Laat alles los en neem de tijd om na te denken over je toekomst. Stort je niet meteen weer in iets anders! Ik weet hoe je bent. Probeer je te ontspannen en van het leven te genieten, zorg dat je weer helemaal de oude wordt. Ik durf te wedden dat hij over een paar maanden verdwenen is. Er staat niets op papier waardoor jij niet terug zou kunnen komen, als je dat zou willen. Er is ook niets wat je ervan weerhoudt om iets heel anders te gaan doen. Je hebt je leven terug, Jillian. Sta daarbij stil.’

Daar had ze bij stilgestaan. En het had haar doodsbenauwd gemaakt. Ze verlangde naar de dagen dat ze tot vier uur 's ochtends had doorgewerkt, met koude pizza en Red Bull als oppeppers, om een presentatie in elkaar te zetten of een bestuursvergadering voor te bereiden. Ze was dol op de deadlines, de haastklussen, het opvijzelen van de bedrijfswinst voor het kwartaalverslag, de kippenvel veroorzakende opwindning van de accountantscontroles en de bijeenkomsten waarop de prospectus werd samengesteld. Zij was de pr-goeroe, degene

die de raad van bestuur, de Autoriteit Financiële Markten, de aandeelhouders en het publiek van het succes van het bedrijf overtuigde. Zij was degene die zich alle moeite had getroost om Harry's harde werk en zijn visie naar buiten te brengen.

Ze wist niet zeker hoe ze daar afstand van kon nemen, en ze was ervan overtuigd dat ze dat helemaal niet wilde.

Hoewel Harry op geheimhouding had aangedrongen, vertelde Jill de enige persoon in haar leven die ze volledig vertrouwde – haar zus en haar beste vriendin, Kelly – over haar rotsituatie. Kelly had een drukke baan als kok in een vijfsterrenrestaurant in San Francisco, en ze zagen elkaar niet vaak, maar belden en sms'ten wel elke dag. Dat Kelly Kurt wilde vermoorden – bij wijze van spreken dan – schonk Jill nog het meeste troost.

‘Kurt kan maar beter nooit in mijn restaurant komen eten.’

‘Dat zal hij ook niet in zijn hoofd halen,’ zei Jill. ‘Zo slim is hij wel.’

‘Ik wil maar zeggen... Ik weet hoe ik het op een ongeluk kan laten lijken.’

‘Sst, je weet maar nooit of hij mijn telefoon laat afluisteren!’ Jill zoog haar adem naar binnen. ‘En nu ik me realiseer dat dat echt een mogelijkheid is, moet je hem helemaal in leven laten.’

‘Potverdorie. Het is zo'n eikel. Ik heb hem nooit gemogen. Heb ik je dat al eens verteld?’

‘Nee, want je vond hem wél leuk! Jij liet je ook door hem inpakken, dus waren we allebei even stom. Lieve hemel, ik mag dan geen Einstein zijn, maar ik ben nog nooit zó naïef geweest! Echt, ik had niet gedacht dat hij slim genoeg was om zoiets als dit uit te halen.’

‘Je bent impulsief,’ zei Kelly. ‘Dat ben je altijd geweest. Je ziet iets wat je wilt en dan ga je er gewoon achteraan.’

‘Zo impulsief was ik nou ook weer niet,’ wierp Jill tegen. ‘Hij heeft heel erg zijn best moeten doen, voordat... Ach, laat maar zitten. Harry heeft gelijk, zelfs als ik ertegen inga en de rechtszaak win, ligt het hele gebeuren op straat, en blijft zijn beschuldiging me nog tot in lengte van dagen achtervolgen.’

‘Hoe heeft hij iedereen zo om de tuin kunnen leiden en was hij toch zo slecht in public relations? Als je weet hoe je een goeie draai aan dingen kunt geven, dingen kunt verkopen, mensen ervan kunt overtuigen dat ze iets willen waarvan ze niet eens weten dat ze het willen, moet je toch een goede pr-manager zijn?’

‘Klopt,’ zei Jill vermoeid. ‘Hij zou net zoveel energie in zijn werk hebben moeten stoppen.’

‘Jij hebt geholpen BSS op te bouwen. En het is misschien niet helemaal geworden wat je wilde, maar je hebt heel veel geld verdiend, en dat geld heeft je nog veel meer geld opgeleverd. Er zijn allemaal software- en dotcombedrijven over de kop gegaan, maar dat van jullie niet. De wereld zou voor je open moeten liggen. Wat is het eerste idee dat in je opkomt?’

‘Ik volg Harry’s advies op, en neem een tijdje vrijaf,’ antwoordde ze. ‘Dan ga ik eens nadenken wat ik hierna ga doen.’

‘Dat verbaast me. Normaal gesproken laat mijn zusje zich niet uit het veld slaan, hoewel Kurt daar zijn uiterste best voor doet. Maar je hebt een geweldige reputatie, en Harry geeft je natuurlijk een fantastische referentie. Je kunt overal –’

Jillians stem was zo zacht dat Kelly haar amper kon verstaan. ‘Maar het doet nog steeds te veel pijn.’

Even viel Kelly stil. ‘O, liefje...’

‘Weet je waar ik me het schuldigst over voelde tijdens mijn relatie met Kurt? Ik maakte me er zorgen over dat hij veel meer om mij gaf dan ik om hem! Maar de hele tijd dat hij deed alsof hij van mij hield, was hij bezig mij een loer te draaien.’

‘Het is een absolute schoft.’

‘Ik heb nog nooit problemen gehad met wie ik wel of niet kon vertrouwen. Mijn intuïtie heeft me zelden in de steek gelaten. Zodra ik iemand voor het eerst zag, voelde ik of ik diegene kon vertrouwen. Maar nu...’

‘Je hebt gewoon wat tijd nodig,’ zei Kelly.

‘Nu,’ herhaalde Jillian, ‘nu kan ik nooit meer een andere man vertrouwen. Als dat ooit nog gebeurt, zou dat een wonder zijn.’

Er viel een stilte.

‘Ik ga een tijdje met verlof, Kell. Op vakantie, even wat rust aan mijn hoofd, mezelf niet meer kapot werken. Harry heeft gelijk: ik ben het aan mezelf verplicht om rustig over alles na te denken.’

‘Waar ga je heen?’ vroeg Kelly. ‘Wil je dat ik meega?’

‘Ik weet dat jij geen vrij kunt nemen. Nee, ik ga in mijn eentje. Ik weet nog niet waarheen, maar maak je geen zorgen, het komt goed. Ik heb gewoon even tijd nodig om hierover na te denken. Een paar weken om te herstellen.’

Kelly zuchtte. Daarna zei ze: ‘Echt, hij kan maar beter nooit in mijn restaurant komen eten, want dan overleeft hij het niet. En ik hoop dat hij dit telefoongesprek heeft afgeluisterd!’